

want Zondagsmorgens kwamen alle gelijktijdig ontbijten. Ze hoorde Karel al fluiten, een operette-deuntje; och, hij was een kind, een liëve jongen. Zij zelf begon een gezang te neuriën, even maar en vergat het weer in haar zorgen voor de theetafel. Zie zoo, moeder's kopje, en moer-Waag's kopje. Ze hadden beide moeders in huis, oude dametjes, die het met de heele wereld wel konden vinden, alleen niet te best met elkaar. Haar moeder, een klein, verschrompeld boerinnetje, met een kap op, die haar kaal hoofdje bedekte — zijn moeder, moer-Waag genoemd — en dat klonk voor een vreemde als één, niets beteekenende naam, — een groote stramme vrouw, met hard en beenig gezicht, uitgedroogd als moeder, maar vastberaden en trotsch als het gezicht van haar zoon. Mevrouw Waag legde het gezangboekje naast het bordje van haar man en rangschikte de poststukken naar belangrijkheid. Dat was een werkje, waarvan ze zich met veel nadenken kweet, zelf voelend het onbehaaglijke van b.v. een circulaire in te zien vóór de preek, en een gewichtig schrijven, een beroepsbrief of zoo, eerst later te vinden. Ze ging zitten. In kleine scheutjes kwamen gedachten aan de preek. Want ze wist er iets van, natuurlijk; de tekst, en het groote, leidende idee van het geheel; ook enkele kleinigheden, een versje, waarmee zij had moeten helpen, omdat de middelste regel hem ontschoten was. Ze wist ook dat hij dit maal geen heel nieuw onderwerp had gekozen; maar hij hield ervan, de oude, bekende dingen nog eens anders te belichten; en na enkele levensjaren vond je immers soms nieuwe vormen voor het lang-gekende, voor het oud-vertrouwde bezit?

Och die Karel, zoo'n kind, hij floot nog maar altijd. Karel was haar lievelingszoon, ze wist zelf niet waarom. Joop had meer karakter, die leek daarin op zijn vader, maar Karel had dat lieve, zachte in den omgang, dat haar man óók had, maar Joop zoo miste. Karel moest nog wat sterker worden natuurlijk, zedelijk fikscher. Toch —

Joop, de oudste, kwam binnen. „Dag moeder,” zei hij.

„Goeden morgen, Joop. Och loop even naar boven en zeg Karel dat hij niet aldoor zoo fluit.”

„U vindt het zoo aardig dat Karel kan fluiten; hij is werkelijk muzikaal.” Ze keek Joop aan, maar ze kon nooit veel zien in dat breede en hoekige gezicht. Hij stond voor de glazen tuindeuren. Nu veegde hij met zijn groote hand over zijn oogen en voorhoofd en 't was of hij het leven, de gedachten, uit zijn gezicht weg drong daarmee. Het maakte zijn moeder besluiteloos.

„Wil je niet gaan? Ben je jaloersch op Karel, Joop?”

„Jaloersch? o neen, moeder. Karel komt dadelijk beneden; hij is bijna klaar met zijn kuifje; zegt u hem dan zelf van dat fluiten.”

Nu kwam moer-Waag binnen, gevolgd door haar zoon, den dominee. Men ging zitten, wachtend nog op de ontbrekenden, en dominee bekeek de gerangschikte post. „Een uitnoodiging om een beroepsprekebeurt te vervullen in den Haag”, zei hij, half lezende. „Den Haag, een mooie stad vrouw, heeft veel voor, ook met het oog op de jongens”. Hij liet het witte papier, waartegen hij had aangekeken, zakken, keek even naar zijn vrouw, en toen vluchtig, als moest het ongemerkt blijven, de kamer door en den tuin in. „Maar toch ik heb eenmaal altijd bedankt voor nieuwe beroepen; ik voel me hier op mijn plaats, ik”. — Allen luisterden, alleen Joop haalde, met onverschillig, luid jongensgesnuf zijn neus op. Dominee Waag glimlachte. „Misschien zal ik alleen nog bezwijken voor Amsterdam”, zei hij, als schuldig een vergeeflijke zwakheid belijdend. Mevrouw ook, glimlachte toegeeflijk. Zijn moeder knikte een paar maal, langzaam en nadenkend. Toen ging weer de deur open en de kleine moeder kwam binnen met Karel. Ze gingen vlug zitten. Mevrouw keek hen aan en het speet haar voor hen, dat ze niet wat eerder gekomen waren. Ze zei nu maar niets van wat gebeurd was.